

ným. Ježto pak podle § 11 zákona nesmějí se stanovy od zákona uchýliti, pokud toho zákon nedopouští, nelze vůbec požadované změny stanov povolit, jelikož by se to přičilo zákonu (rozh. Nejvyššího soudu čís. 1756 a 4273 sb. n. s.). Z toho, že jinému společenství stejného druhu bylo z důvodů, jež nelze zde přezkoumati, soudem povoleno poskytovat zápůjčky i nečlenům, nemůže stěžovatelka nic ve svůj prospěch odvoditi, když, jak uvedeno, činnost taková jest podle zákona nedovolená.

Čís. 6388.

Třebas nebyly tvrzeny podmínky ku povolení exekuce vnucenou správou podniku podle Šu 341 ex. ř., není závady, by nebyla povolena exekuce zabavením podniku podle Šu 331 ex. ř.

(Rozh. ze dne 20. října 1926, R I 910/26.)

Berní úřad v Š. v zastoupení státu navrhl vnucenou správu stavitelského podniku dlužníkovu. Této žádosti první soud po výslechu dlužníka (§ 331 druhý odstavec ex. ř.) vyhověl. Rekursní soud zrušil usnesení prvního soudu a uložil mu, by »předsevzav šetření« vydal nové usnesení. V důvodech uvedl, že (mimo doplnění údajů o úrocích) jest nutno: a) by soud vydal nejprve zákaz nakládání právem a teprve pak usnesení o zpeněžení, b) by vymáhající věřitel uvedl skutečnosti důležité pro přezkoumání přípustnosti vnucené správy podle Šu 341 ex. ř., zejména, zda dlužník provozuje živnost na koncesi a kolik zaměstnává pomocníků, c) by soud při rozhodnutí vzal zřetel na údaje povinného ohledně počtu pomocníků. První soud ve smyslu těchto směrnic vyzval berní úřad, by svůj návrh doplnil podle rozhodnutí rekursního soudu. Vymáhající věřitel učinil nový návrh, v němž žádal za příkaz dlužníkovi, by se zdržel všelikého nakládání právem (zabavení), a žádal znova za povolení vnucené správy, dodav, že dlužník zaměstnává ve své koncesované živnosti více než 4 pomocné dělníky. První soud vyslechl znova dlužníka o počtu pomocných sil a konal v tom směru šetření a pak oba návrhy vymáhajícího věřitele z toho důvodu odmítl (správně zamítl), že tu není podmínek § 341 první odstavec ex. ř., protože dlužník má jen jednu pomocnou sílu v kanceláři a protože prý za pomocné dělníky při stavební živnosti nelze pokládati obyčejné dělníky, nýbrž jen »pomocníky vyššího druhu«. Jen tomuto názoru vymáhající věřitel v rekursu odporoval a navrhl změnu usnesení prvního soudu v tom smyslu, že »se exekuce povoluje podle návrhu«, totiž, jak zabavením tak vnucenou správou. Nyní však rekursní soud, upustiv od svého dříve nařízeného doplnění, povolil prostě jen zabavení.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu dlužníkovi, účelímu proti povolení exekuce zabavením stavitelského podniku, provozovaného povinným. Pokud šlo o zavedení vnucené správy na podnik, uložil rekursnímu soudu, by vyřídil ještě rekurs vymáhajícího věřitele, pokud se domáhal také zpeněžení podniku.

D ů v o d y:

Stěžovatel je na omylu, maje za to, že vzhledem k tomu, že prý bylo zjištěno, že vnucená správa nemá zde místa, poněvadž nejsou splněny podmínky § 341 ex. ř., nesměl rekursní soud povolit ani exekuci zabavením stavitelského podniku povinného po rozumu § 331 ex. ř. Tato exekuce je nezbytným a základním úkonem k vedení exekuce na všechny ve čtvrtém pododdělení druhého oddílu druhého dílu exekučního řádu (exekuce na jiná majetková práva) obsažené exekuční předměty, tedy také na živnostenské podniky, tovární závody atd. jmenované v §§ 341—344 ex. ř. Tímto úkonem přikazuje se dlužníkovi, by zdržel se každého nakládání s podnikem — v případě koncesovaného podniku i koncesí a nevzdal se jí —; příkaz tento děje se za tím účelem, by byly zajištěny, t. j. nebyly ztíženy nebo dokonce zmařeny další exekuční kroky. Exekuce dle §u 341 ex. ř. není zvláštní exekucí o sobě, nýbrž jen dalším stupněm exekuce již zabavením povolené, majícím za účel zpeněžení zabaveného podniku. Hospodářské zisky docílené z výkonu stavitelského podniku, mohou totiž pořadem exekuce dle § 341 ex. ř. pro uspokojení věřitele býti obstaveny. Přípustnost vnucené správy přichází v úvahu teprve tehdy, když je rozhodnuto o tomto dále navrženém způsobu zpeněžení. Nepochybil tudíž rekursní soud, povoliv exekuci zabavením stavitelského podniku povinného již na základě návrhu vymáhajícího věřitele, v němž je obsaženo tvrzení, že živnost je koncesovaná a provozovaná více než 4 pomocnými dělníky, kteréžto tvrzení úplně stačí. Rekursní soud nevyřídil však rekurs vymáhajícího věřitele, čelící též proti tomu, že nebylo vyhověno návrhu vymáhajícího věřitele na zpeněžení stavitelského podniku. Pro povolení tohoto dalšího zpeněžení přichází v úvahu, zda jsou splněny podmínky § 341 ex. ř.; dle těchto při řemeslných nebo takových koncesovaných živnostech, k jichž nastoupení jest třeba zvláštní způsobilosti, nemá exekuce vnucenou správou místa, provozuje-li živnost majitel sám nebo nejvýš se čtyřmi pomocnými dělníky. Vzejdou-li o tom, zda splněny tyto podmínky, mezi stranami pochybnosti, dlužno konati dříve patřičná šetření. Šetření ta provedl k příkazu rekursního soudu již prvý soud, než rekursní soud na základě šetření těch o vnucené správě vůbec nerozhodl. Povinností jeho bylo zkoumati, zda dostačují šetření ta, a pak buď povolit tento způsob zpeněžení nebo návrh na vnucenou správu stavitelského podniku povinného zamítnouti. Ježto se tak nezachoval, nezbylo, než uložit rekursnímu soudu, by rozhodl ještě o rekursu vymáhajícího věřitele v tomto směru.

Čís. 6389.

Prozatímní opatření podle §u 382 čís. 6 ex. ř. lze povolit pouze tehdy, byl-li odpůrce ohrožené strany knihovním vlastníkem nemovitosti v době návrhu na povolení prozatímního opatření.

(Rozh. ze dne 20. října 1926, R I 915/26.)